

KAPITOLA PRVNÍ

Vidí mě.

Klesla na ruce a kolena. Krčila se za řadou hracích automatů, vtisknutá v miniaturním prostoru mezi konzolemi a stěnou, zamotaná v elektrických šňůrách a nevyužitých prodlužovačkách. Byla zahánána do rohu. Jediná úniková cesta vedla kolem něj, a na to nebyla dost rychlá. Viděla ho, jak přechází mezi automaty a sleduje sebemenší pohyb v mezerách mezi nimi. Bylo tam stěží místo na to, aby se o něco pokusila, ale začala lézt pozadu. Noha se jí zachytila o šňůru. Zastavila se a zkroutila se, aby se k němu dostala a vyprostila ho.

Uslyšela zařinčení kovu o kov. Nejvzdálenější automat se zhoupł, až narazil do zdi. On do něj udeřil znovu, roztříštil monitor a zaútočil na sousední a pak ještě na ten vedle. Když se probíjel mezi hracími automaty a blížil se k ní, třeskot zněl téměř rytmicky.

Musím pryč, musím! Panika jí nijak nepomáhala. Žádná úniková cesta tu nebyla. Roztrhaným obinadlem jí prosákla krev. Měla pocit, že jí z těla odtéká úplně všechna.

Automat o pár kroků dál zařinčel o zeď a Charlie sebou trhla. Blížil se k ní. Slyšela vrzání převodů a cvakání ovládacích panelů. Znělo

to čím dál hlasitěji. I když zavřela oči, pořád viděla, jak se na ni dívá. Viděla splenou srst a obnažený kov pod syntetickým masem.

Automat před ní najednou vyletěl do vzduchu a překotil se jako dětská hračka. Šnůry a prodlužovačky pod jejími rukama a koleny sebou škusby a podklouzly. Charlie jela s nimi. Zvedla hlavu právě včas, aby viděla, jak se k ní švihnutím blíží hák.

VÍTEJTE VE MĚSTĚ HURRICANE, UTAH.

Charlie se za volantem suše usmála. Svět za cedulí nevypadal nijak odlišně od toho před ní, ale stejně cítila nervózní očekávání, když ji míjela. Nic tu nepoznávala. Ne že by snad čekala opak, ne na tomhle vzdáleném konci města, kde byla jen dálnice a pustina.

Říkala si, jak asi budou vypadat ostatní, kým teď jsou. Před deseti lety byli nejlepšími přáteli. A pak se *to* stalo a všechno skončilo, aspoň pro Charlie. Od sedmi let nikoho z nich neviděla. Jako malí si pořád vyměňovali dopisy, zvláště Marla, která psala stejně, jako mluvila – rychle a nesouvisle. Jenže když dospívali, začali se odcizovat, dopisy řídly, pauzy mezi nimi se protahovaly. Korespondence vedoucí k téhle výpravě byla povrchní a plná rozpačitých odmlk. Charlie si opakovala jejich jména. Ujišťovala se tak, že si všechny pamatuje: *Marla. Jessica. Lamar. Carlton. John. A Michael...* Michael byl důvodem k téhle cestě. Bylo to deset let, co umřel, deset let, co se *to* stalo, a jeho rodiče je teď pozvali na vzpomínkovou slavnost. Chtěli mít všechny jeho staré kamarády u toho, až oznámí, že založili stipendium nesoucí jméno jejich syna. Charlie věděla, že to je chvályhodné, ale stejně jí celá ta sešlost připadala trochu morbidní. Zachvěla se a ztlumila klimatizaci, i když věděla, že se netřeše zimou.

Když vjela do centra města, začínala to tu trochu poznávat. Pár obchodů, kino, které teď propagovalo nový letní hit. Trochu ji to překvapilo a pak se sama pro sebe usmála. *A cos čekala? Že se tady nic nezmění? Že město zamrzlo jako pomník tvého odchodu, navždy*

zatavené v červenci 1985? No... přesně to čekala. Podívala se na hodinky. Ještě jí zbývala spousta času do chvíle, kdy se všichni setkají. Napadlo ji, že by mohla jít do kina, ale věděla, po čem touží skutečně. Zabočila doleva a zamířila ven z města.

O deset minut později zastavila a vystoupila ven z vozu.

Dům čněl před ní, s temnými pokřivenými obrysy se rýsoval proti jasně modré obloze. Charlie se opřela o auto a trochu se jí zatočila hlava. Chvilí zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Věděla, že dům tady bude. Pokoutní nahlédnutí do tetiných bankovních výpisů před pár lety jí napovědělo, že hypotéka byla uhrazena a teta Jen za dům řádně platí daně. Bylo to jen deset let... Neexistoval důvod, proč by se něco mělo změnit. Charlie se pomalu vydala do schodů a sledovala olupující se barvu. Prkno na třetím schodu bylo pořád uvolněné. Jednu stranu verandy už zarostly růžové keře, jejich trny se hladově zakusovaly do dřeva. Dveře byly zamčené, ale ona pořád měla klíč. Nikdy ho vlastně nepoužila. Když ho teď stáhla z krku a vsunula do zámku, vzpomněla si, jak jí tehdy tatínek navlékl řetízek s klíčem na krk. *Pro případ, že bys ho někdy potřebovala.* Teď ta chvíle nastala.

Dveře se snadno otevřely. Rozhlédla se kolem. Na první dva roky tady si moc nepamatovala. Přistěhovala se sem jako tříletá a všechny vzpomínky jí splývaly v jedinou rozmazanou skvrnu dětského zármutku a pocitu ztráty, nepochopení, proč musela maminka odejít. Neustále se držela tatínka, nevěřila světu, když u ní nebyl, když se ho nemohla pevně chytit a zabořit mu hlavu do flanelové košile, nadechnout se jeho vůně oleje a horkého kovu.

Charlie před sebou spatřila schody, ale nezamířila přímo k nim. Místo toho vešla do obývacího pokoje, kde stál nábytek, pořád jako dřív. Věci tu byly rozestavěné až příliš daleko od sebe, jen aby nějak zaplnily prostor. Konferenční stůl příliš daleko od pohovky, než aby se na něj dalo snadno dosáhnout, samostatné křeslo příliš daleko

od gauče, než aby si spolu sedící mohli snadno povídat. Přibližně uprostřed místnosti byla na prknech tmavá skvrna. Charlie ji rychle překročila a pokračovala do kuchyně, kde byly skříňky s pár hrnci, pánvemi a talíři. Jako dítě nikdy nepociťovala nedostatek, ale teď jí nadměrná rozloha domu připadala až jako druh omluvy. Jako pokus muže, který toho tolik ztratil, dát dceři všechno, co dokáže. Otec vždycky všechno přeháněl.

Když tady byla naposledy, dům byl temný a všechno bylo špatně. Nesli ji po schodech do jejího pokoje, i když jí už bylo sedm a rychleji by tam došla po svých. Ale teta Jen se pro ni na verandě sehnula a zvedla ji do náruče. Clonila jí při tom dlaní oči, jako by nechtěla, aby do nich dívence svítilo slunce.

V pokoji ji postavila na zem a zavřela za nimi dveře. Pak ji vyzvala, aby si sbalila věci, a ona se rozplakala, protože všechny se do malého kufříku nemohly vejít.

„Pro zbytek se vrátíme později,“ prohlásila Jen. Netrpělivost z ní přímo crčela. Charlie nerozhodně postávala u prádelníku a snažila se rozhodnout, která trička si má vzít. Pro ostatní se už nikdy nevrátily.

Charlie se vydala do schodů a mířila do své staré ložnice. Dveře byly pootevřené. Když do nich strčila, ucítila podivnou závrať z pomýšlení, že by za nimi mohla spatřit svoje dětské já, sedící mezi hračkami, s otázkou pro dnešní Charlie: *Kdo jsi?* Přesto vešla.

Její ložnice zůstala stejně jako zbytek domu nedotčená. Stěny byly vymalovány bledě růžovou a podobný nádech měl i strop, který na jedné straně dramaticky klesal, jak kopíroval sklon střechy. Pod velkým oknem stála její stará postel. Matrace se zdála nedotčená a bez pokrývek. Okno zůstalo pootevřené, škvírou se ven třepotala hnijící záclona. Na zdi pod oknem byla tmavá vlhká skvrna, jak tam škvírou léta přšelo, a prozrazovala zanedbanost domu. Charlie vylezla na postel a pokusila se okno přibouchnout. Nakonec se jejímu tlaku

skřípavě podřídilo. Slezla a rozhlédla se po pokoji, který byl dílem jejího otce.

První noc v domě se bála spát sama. Nepamatovala se na to, ale otec jí to vyprávěl tak často, že příběh získal kvalitu vzpomínky. Seděla na posteli a kvílela, dokud nepřišel. Dokud ji nezvedl do náruče, aby ji objal a ujistil, že už nikdy nebude sama. Další den ráno ji vzal za ruku, odvedl ji do garáže a začal na svém slibu pracovat.

Prvním z jeho výtvorů byl purpurový králík, teď zešedlý léty sezení na slunci. Otec ho pojmenoval Theodore. Byl velký jako tříleté dítě, tak jako tehdy Charlie, a měl plyšovou srst, lesklé oči a elegantní rudou vázanku. Moc toho neuměl, jen mávat tlapkou, naklánět hlavu ke straně a tatínkovým hlasem říkat: „Mám tě rád, Charlie.“ I to stačilo, aby měla pocit, že ji v noci někdo hlídá, že není sama a může klidně spát. Ted' Theodore seděl v bílém proutěném křesílku ve vzdáleném rohu místnosti. Zamávala na něj, jenže králík byl vypnutý, a tak její gesto neopětoval.

Po Theodorovi přicházely na řadu komplikovanější hračky. Některé fungovaly, jiné ne. Některé se neustále porouchávaly, další zase nesouzněly s Charliinou dětskou představitostí. Nikdy u toho přímo nebyla, ale věděla, že takové hračky tatínek odnáší do dílny, rozebírá je na součástky a recykluje. Ty, které jí zůstaly, milovala. A všechny byly tady, trpělivě na ni hleděly. S úsměvem stiskla tlačítko vedle postele. Šlo ztuha a nic se nestalo. Stiskla ho znovu, tentokrát na něm podržela prst déle. Napříč pokojem se ozvalo zavržení kovových součástek. To se rozpohyboval jednorožec.

Jmenoval se Stanley (už si nepamatovala, proč právě takhle) a byl celý z kovu, natřený lesklou bílou barvou. Obcházel trhanými pohyby místnost, posunoval se po kolejnici a strnule pošukubával hlavou nahoru a dolů. Zabočil na konec trasy a zastavil se před její postelí. Charlie si klekla vedle něj a poplácala ho po boku. Lesklý nátěr byl

popraskaný a sloupaný, jednorožcova hlava zrezivěla. Ale jeho oči byly dál živé a přes desetiletí na ni hleděly.

„Potřebuješ znova natřít, Stanley,“ prohodila Charlie. On mlčky zvedl hlavu.

V nohou postele zůstalo kormidlo z dohromady poslepovaného plechu. Často jí připomínalo něco, co by se dalo najít v ponorce. Zkusila s ním zatočit. Na chvíli se zaseklo, pak povolilo a otočilo se, jako vždycky předtím. Na druhé straně pokoje se otevřela dvířka skříně. Zevnitř vyjela Ella, panenka asi metr vysoká, v rukou šálek a podšálek jako obětiny. Její kostkované šaty byly pořád nažehlené, kožené botky nablýskané. Skříň ji nejspíš před vlhkostí ochránila. Když bývala Charlie velká jako Ella, nosila stejné oblečení.

„Ahoj, Ello,“ pozdravila tiše panenku. Jakmile uvolnila kormidlo, Ella se zase vrátila do skříně a dveře se za ní zavřely. Charlie se vydala za ní. Skříně byly vestavěné pod šikmou částí střechy, tři vedle sebe. Ella žila v té nejnižší, jen něco přes metr vysoké. Sousední byla o něco vyšší a třetí, ta nejbližší dveřím, už měla normální výšku jako zbytek ložnice. Charlie se usmála. Na něco si vzpomněla.

„Proč tady máš tři skříně?“ zeptal se John, když k ní přišel poprvé na návštěvu. Nechápavě se na něj zadívala, jeho otázka ji zmátla.

„Protože jich tady tolik je,“ odpověděla konečně. Vzdorovitě ukázala na jednu z nich. „A v téhle bydlí Ella.“ John spokojeně přikývl.

Charlie zavrtěla hlavou a otevřela dvířka do prostřední skříně – nebo se o to aspoň pokusila. Knoflík se neotočil. Dvířka byla zamčená. Několikrát s nimi škusbla, ale bezvýsledně. Zůstala příkrčená na zemi a zadívala se na nejvyšší skříň, *skříň pro velkou holku*, do které měla jednoho dne dorůst. „Tuhle budeš potřebovat, až budeš větší,“ slibovat jí táta. Ten den nikdy nenastal. Teď byla pootevřená, ale Charlie ji ignorovala. Neotvírala se pro ni, jen se poddala času.

Když vykročila k poličkám, všimla si něčeho blýskavého, napůl skrytého pod spodním okrajem prostředních dvířek, pod nimiž zů-

stala malá škvíra. Shýbla se pro to. Byl to úlomek desky s plošnými spoji. Slabě se usmála. Kdysi se tady všude povalovaly šroubky, matky, nýty. Otec takové věci nosíval po kapsách, a když na něčem pracoval, pokládal kovové součástky vedle sebe a pak na ně zapomněl. Anebo ještě hůře, schoval si je někam „právě aby se na ně nezapomnělo“, a už je nikdy nikdo neviděl. Na kovovém úlomku byly namotané její vlasy. Opatrně je uvolnila ze zoubku, na kterém uvízly.

Nakonec, s pocitem, že už toho má dost, přešla pokoj a zvedla Theodora. Jeho záda nevybledla od slunce jako předek těla, měl tam stejnou sytě purpurovou barvu, jakou si pamatovala. Stiskla tlačítko dole na jeho krku, ale králík zůstal nehybný. Srst měl vypelichanou, jedno ucho mu viselo podél hlavy na poslední z uvolněných nití, otvorem v těle viděla zelený plast na destičce plošných spojů. Charlie zadržela dech a snažila se poslouchat.

„Ma – á – ám tě-ě –,“ pronesl stěží slyšitelně králík a zasekl se. Položila ho na zem. Obličej měla horký, hrudník se jí pevně svíral. Nečekala, že ještě někdy uslyší tátův hlas. *Já tebe taky.*

Rozhlédla se po pokoji. Když byla dítě, představoval její kouzelný svět, který si toužila nechat pro sebe. Dovnitř smělo jen pár vyvolených přátel. Vrátila se na postel a poslala Stanleyho po trase zase nazpět. Pak odešla. Dveře za sebou zavřela dřív, než se maličký jedno-rožec stačil zastavit.

Zamířila zadními dveřmi na příjezdovou cestu a zastavila se před garáží, v níž bývala otcova dílna. Ve štěrku kousek před vraty ležel zabořený kousek kovu. Charlie se pro něj sklonila. Vlastně to byly dva kousky kovu, spojené kloubem. *Loket*, pomyslela si s pousmáním a zahýbala tím kusem končetiny sem a tam. *Komu měl asi patřit?*

Na tomhle místě stála už tolikrát. Zavřela oči, jak ji zavalily vzpomínky. Zase byla malá holčička, sedící na podlaze otcovy dílny. Hrála si s kovovými úlomky a dřívky jako s kostkami, snažila se z těch nepravidelných tvarů vystavět věž. V dílně bylo horko a ona

se potila, nohy v šortkách a teniskách měla špinavé. Skoro cítila ten ostrý metalický pach letovaného kovu. Tatínek byl poblíž, pořád na dohled. Pracoval na jednorožci Stanleyem.

Stanleyho obličej ještě nebyl hotový. Z jedné strany byl bílý, lesklý, přátelský, s třpytivým hnědým okem. Druhou polovinu obličeje tvořily jen odhalené spoje a kovové součástky. Tatínek se podíval na Charlie a usmál se, ona mu odpověděla stejně. Cítila se milovaná. V temném koutě za ním, kam skoro nebylo vidět, visela změť kovových končetin, pokroucená kostra s planoucímá stříbrnýmá očima. Každou chvíli sebou trochu škubla. Charlie se na ni snažila nedívat, ale její pohled tam stejně čas od času sklouzl. Pokroucené končetiny se jí posmívaly, jako by to celé byl nějaký příšerný klaun. Něco na tom výtvoru každopádně budilo dojem nesmírné bolesti.

„Tati?“ ozvala se Charlie, ale otec nevzhlédl od práce. „Tati?“ opakovala naléhavěji. Tentokrát se k ní pomalu otočil. Toulal se někde mimo tenhle svět?

„Copak potřebuješ, zlatíčko?“

Ukázala na kovovou kostru. *Bolí ji to?* Chtěla se na to zeptat, ale když se zadívala do tátových očí, zjistila, že to nedokáže. Zavrtěla hlavou.

„Nic.“

S nepřítomným úsměvem jí pokývl a vrátil se k práci. Stvoření za ním sebou znovu zaškubalo. Jeho oči dál plály.

Charlie se zachvěla. Vrátila se do přítomnosti. Otočila se. Náhle si připadala zranitelná. Sklopila oči a něčeho si všimla. Na zemi byly tři výrazné rýhy. Klekla si a zamýšleně přejela rukou po jedné z nich. Štěrka byl odhrnutý ke stranám. *Nějaká trojnožka? Fotografický stativ?* Tohle byla první neznámá věc, na kterou tady narazila. Vrata do dílny zůstala trochu pootevřená, ale ona neměla chuť jít dovnitř. Chvatně se otočila a vydala se zpátky k autu. Když se posadila za volant, zjistila, že nemá klíčky. Nejspíš jí vypadly někde v domě.

Vrátila se po vlastní trase, jen nakoukla do obývacího pokoje a kuchyně, a zamířila po schodech nahoru do svého pokoje. Klíčky ležely na bílém proutěném křesle vedle králíka Theodora. Charlie je zvedla a zachrastila s nimi. Najednou odsud nedokázala hned zase odejít. Posadila se na postel. Jednorozec Stanley se zastavil vedle lůžka jako vždycky, a když se posadila, poplácala ho nepřítomně po hlavě. Zatímco byla venku, zešěřilo se. Pokoj náhle zaplnily stíny. Bez jasného slunce byl rozklad jejich hraček ještě o něco patrnější. Theodorovy oči už nezářily, řídká srst a visící ucho způsobovaly, že vypadal jako bezdomovec. Podívala se na Stanleyho. Rez kolem očí dala vyniknout jejich prázdnotě, jako by měl jenom prázdné důlky. Vyceněné zuby, které vždycky považovala za úsměv, se staly příšerným šklebem kostlivce. Charlie se postavila, opatrně, aby se jednorozce nedotkla, a spěchala ke dveřím. Jenže zakopla o kormidlo v nohách postele. Chodidlo se jí zachytilo o kolejnici a ona se rozplácla na zemi. Ozvalo se skřípění kovu, cosi se dalo do pohybu. Když zvedla hlavu, před nosem se jí objevily cupitající nožky, obuté v nablýskaných kožených botách. Vzhlédla.

Nad ní stála Ella a zírala na ni, mlčenlivá a nezvaná, její skleněné oči vypadaly, že skutečně vidí. Ruce držely šálek a podšálek s vojenskou ztuhlostí. Charlie opatrně vstala, snažila se panenku nevyrušit. Vyšla opatrně z místnosti, hlavně aby náhodou neaktivovala další hračky. Když odcházela, Ella se pomalu vracela do skříně. Napodobovala její tempo?

Charlie se rozběhla po schodech, poháněná touhou dostat se pryč. V autě se jí podařilo zasunout klíčky na patřičné místo až napotřetí. Rychle vycouvala po příjezdové cestě, nevšímalá si toho, že přejela i trávník na předním dvorku, a vyrazila pryč. Asi po kilometru zajela ke krajnici a vypnula motor. Zírala do předního skla. Její oči se nedokázaly na nic soustředit. Přiměla se pomalu dýchat. Pak se natáhla po zpětném zrcátku a natočila ho tak, aby viděla na sebe.